
Ж Е Н А.

Създадохъ божество отъ тебъ, жена,
Призрачно сияние!

Умираха измръзнали най-ярокитъ лучи
Надъ тайни пропасти въвъ твоитъ загадъчни очи. . . .
И плачехъ —
Защото бѣше сънь, далечна свѣжа синина
Отъ чужди небеса.
И молѣхъ се, —
Защото бѣ богиня зачарована
Родена въ утрото на първата зора,
Привикваща страстно за сладки чудеса.

И плачехъ, и се молѣхъ;
Защото бѣ дихание
На колѣничилата ми душа,
Защото бѣ свърхмирово сияние
Капризно озарило кривинитъ на пустиненъ пжтъ.